

Vyjítí

PhDr. Petr Nesvadba, CSc.

Všichni se už jistě těšíme, až vyjdeme (nejlépe natrvalo) z lock-downu, karantény či jak se všechna ta omezení našich životů nazývají. Jsme nedočkaví, rychle chceme zapomenout na to, co bylo, a vrhnout se rovnýma nohama do víru života a dění. Inu, je to pochopitelné. Neslušelo by se ale, než vyjdeme, aspoň malinko se pozastavit a posoudit, co vlastně takové vyjítí obnáší?

Každé vyjítí je nový začátek. Něco umírá a něco se rodí. Na konci cesty, na kterou se vydáváme, určitě (patrně?) něco čeká. Zatímco však vždycky naprosto přesně víme, odkud vycházíme, zbytek je velká otázka. Problém. Tajemství.

Když Hospodin tvořil svět, i to bylo vyjítí. Z něho samého. A důvodem byla láska. Jak poznamenal kdysi Leibniz, Bůh stvořil nejlepší z možných světů – jen si to někdy ne zcela uvědomujeme a ne vždycky toto stvoření chráníme, rozvíjíme a opečováváme k Jeho obrazu a k Jeho chvále.

Každé vyjítí je rozhodnutím. Abram, Prométheus, Frodo... Vyjítí je odpovědí na otázku, na pozvání. Odpovědí na jakou otázku bude to naše „postcovidové“ vyjítí? Bude pouhým útekem „od“, nebo to bude vědomé rozhodnutí „pro“ něco nového, zásadního a přitakávajícího? Bude jeho důvodem také láska? K druhým lidem, přírodě, Bohu?

Jak my, lidé, budeme chránit, rozvíjet a opečovávat svět, do něhož vyjdeme? Jaký bude? Stejný, jako předtím? Experti i žurnalisté zdůrazňují, že nikdy už nebude nic takové, jaké to bylo „před covidem“. Inu, ruku na srdce: i když jim přikyvujeme, nehýčkáme si tajně na dně duše přání, že by to (aspoň v tom podstatném) vlastně takové být mělo?

Skutečné, radikální vyjítí je však zároveň i proměněním. Netroufám si spekulovat, zda (či případně jak) se proměnil sám Bůh poté, co z jeho Slova vyšel svět (teologové by na mne patrně začali křičet, že Bůh je dokonalý a tudíž se měnit nemůže), ale určitě vím, že se proměnil Abram, když vyšel z chaldejského Uru. Inspirován, osloven, vykročil z jistého do nejistého a my se zase jednou v dějinách vydáváme v jeho stopách. Víra, naděje a láska – to byla jediná „světélka“ na tomto putování; kéž by to byla i naše „světélka“ – jen takové putování je totiž bytostně smysluplným, byť se (zvenčí) může jevit naopak absurdním...

Jak jsem se již zmínil, někdy doufáme, že naše vyjítí až tak zásadní změnu nepřinese, že se ty předchozí jistoty zase obnoví (tuto naději chovala například Benešova londýnská vláda, vycházejíc z exilu druhé světové války); někdy naopak doufáme, že návrat určitě již možný nebude (například též Edvard Beneš za první světové války). Nikdy se ale nelze vrátit do úplně stejného bodu a ve stejném čase, proto je každé vyjítí současně svobodným, ale současně i svrchovaně odvážným krokem. Rizikem. Jsme schopni je podstoupit, nebo se spokojíme zase jen s těmi našimi předchozími „jistotami“?

Vyjít znamená převzít za ono vyjítí zodpovědnost. Cožpak Bůh zanechal svět tak, jak jej stvořil, a odvrátil se od něj? Cožpak neuzavíral znovu a znovu s člověkem smlouvu, cožpak není stále s námi a nevede naše kroky? I my bychom měli s plnou vážností posoudit, jaký svět budeme „po covidu“ rozvíjet a chránit. A zda jsme konečně došli k tomu, abychom byli jeho moudří správci. Ne vlastníky, ale pokornými a vděčnými pečovateli. Jenom tehdy, vyjdeme-li ze své slepoty, sobectví a pohodlnosti, bude toto naše nové vyjítí vskutku proměněním.